

gifter. Resignationen maa vise sig deri, at man ikke vedbliver at presse paa og presse paa og stadig kræver mere, og denne Resignation maa vises ikke blot fra Ministerenes, fra Folketingets, fra Finansudvalgets, men ogsaa fra hvert enkelt Medlems Side. Hvis der ikke er nogen Villie hertil, maa vi saamænd hellere spare al den Tale om Sparsommelighed. Det vil i alt Fald være en Sparsommelighed med overflødige Ord. Og til at udvise denne Sparsommelighed er der saa meget større Grund, som disse Ord ikke en Gang ere vellydende, de ere slet ikke behagelige at høre paa. Der gives intet utaknemmeligere Hverv for en Rigsdagsmand eller en Minister end at præke om, at der skal spares. Intet gør en Minister mere populær end at lade Pengene rulle. Det er jo ikke i Hundredevis, men i Tusindvis, at der til Rigsdagsmænd og Ministre kommer Folk med Andragender, for at opnaa noget enten for sig selv eller til et eller andet Formaal. Ethvert Ja skaber en Ven, eller i hvert Fald lidt Velvillie, ethvert Nej skaber en Uven, i hvert Fald Kulde. Det er visselig ikke nogen Fornøjelse at sige nej. Ros og Anerkendelse strømme ind over den, som siger ja. Skal der være en Syndebuk, ligger det nær at udvælge sig Finansministeren. Det er hans Fejl, at han ikke kan skaffe Pengene. Meget vel, naar galt skal være, saa lad Finansministeren være Syndebuk. Men naar han skal bære Skylden, saa lad ham til Gengæld ikke helt i Stikken. Lænkehunden alene er ikke nok til at passe paa Gaarden. Man kan tømme hele Spisekammeret og spadserer lige forbi den. Den ryger ud af sit Hus, gøer, huler og raser, men den gør ikke noget, den hænger i sin Lænke. Hvis ikke Gaardens Folk komme til, hjælper det intet. De ærede Medlemmer, som nu komme til at danne Finansudvalget, de faa ingenlunde en omsonst og overflødig Opgave. En Del af det Arbejde, som hidtil udførtes af Finansudvalget, kan nu maaske undgaas, og jeg tør antage, at den Mistænksomhed, hvormed der har været vaaget over Administrationens Færd, vil give sig mildere Udtryk. Men det er ingenlunde saa, at Finansudvalgets Gerning dermed bliver overflødig. Saa vist som Regeringen bæres af Folketingets Tillid, saa vist maa de Anskuelser, der herske i Folketinget, og som give sig Udtryk gennem Folketingets vigtigste Udvalg, paa betydningsfulde Punkter have bestemmende Indflydelse paa Ministeriets Holdning. Medens Finansudvalget derfor maaske kan beskæftige sig mindre med Smaating, saa

vil det med Hensyn til det store og hele visselig ikke have en mindre betydningsfuld Opgave i Fremtiden end hidtil.

Dette er de mere almindelige Bemærkninger, hvortil de faldne Udtalelser have givet mig Anledning. Jeg vil derefter vende mig til nogle enkelte Spørgsmaal vedrørende Finansministeriet. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) har nævnt Krydstoldvæsenet som en af de Ting, hvortil der gives unyttige Penge ud, og paa hvilke der kan spares. Krydstoldvæsenet har jo ogsaa gennem en Række Aar fra Folketingets Side været fremdraget som noget, der formentlig ikke gør Nytte i Forhold til de Penge, det koster. Der er ogsaa sket Indskrænkninger deri i de senere Aar. Men her have vi et Eksempel paa, hvor vanskeligt det er at komme bort fra en Gang etableret Institution, fra en Udgift, man en Gang har paataget sig. De Udgifter, som ere budgetterede til Krydstoldvæsenet for næste Finansaar, løbe i alt op til 235,000 Kr., deraf gaar der ikke mindre end 175,000 Kr. til Lønninger, Hyre, Dagpenge og Kostpenge. Det er altsaa for den langt overvejende Del Udgifter til Personel. Det siger sig selv, at hele dette Personale kan man ikke sætte paa Gaden. Selv om hele Institutionen var aldeles overflødig, vilde det vække stor Uvillie, og anvendte man Personalet i lignende Øjemed som hidtil, men under et andet Navn, vilde der jo ikke spares noget derved. At dette er en af de Ting, som bør have Finansministerens Opmærksomhed, er jeg fuldstændig paa det rene med; men jeg er lige saa meget paa det rene med, at vi kunne ikke gøre en Forandring her med eet Slag, og at vi heller ikke fuldstændig kunne undvære en Kontrol fra Søsiden, navnlig paa visse Kyststrækninger, for at forhindre, at Smugleri finder Sted. — Et æret Medlem, det var det ærede Medlem for Valby (Oscar Hansen), har fremhævet, at Reservefondens Beholdning af udenlandske Papirer mest bestaar af russiske, og han fandt dette mindre heldigt, hvis det skulde blive nødvendigt at realisere, naar der kom et eller andet paa, som bragte Kurserne til at falde stærkt. Bemærkningen er rigtig, men naar vi i Reservefonden og til Dels ogsaa i andre Statsbeholdninger have en Del russiske Papirer, er Grunden den, at de give en væsentlig højere Rente end andre store Landes bedste Statspapirer. Og i øvrigt skal jeg oplyse, at de russiske Statspapirer, som Reservefonden ligger inde med, nu, da Kurserne ikke ere særlig gode,